

Провина

Іван Малкович

Ми провинились, боже; ми — в болото
насіння кинули. Воно ж—росте:
так плавно вгору тане і цвіте,
мов протилежність свічки. Боже, що то?
Як з ночі корабель, гряде воно; проте
ще ніч сердець не встигло розколоти.
За себе більше вже, всередині — пусте:
повзе з закритих космосів болота.
Згортає простір, в небо зазіхає,
грунти скуповує за безцінь, бо ж вогонь
пашить ще в нього в зародку,— лякає...
О боже, руки відірви від скронь,
бо це не квітка, це вже пожирає
нас наша глупота із наших же долонь.